

Parlar clar: no et vull

«És legítim no estimar al company, però és d'idiotes no anar plegats quan cal. Ara bé, diguem-ho clar: no sabem anar junts, sobretot perquè hi ha qui no vol»

"La malaltia més gran d'aquesta època en què vivim és la de la gent que no se sent estimada". Això ho digué Diana de Gal·les en una entrevista a *Time* el 1997, un any abans de morir assetjada. La solitud i la desconfiança, grans mals dels nostres dies, que sovint són dues cares de la mateixa moneda.

I, malgrat que a molts els hi costi d'entendre, la política és l'activitat més humana que es coneix. Fins i tot la política catalana, malgrat els insults creuats, la injustícia a les presons i el frontisme portat a l'últim extrem. A *Sàpiens: Una breu història de la humanitat*, el supervent de Yuval Noah Harari, hi ha un moment en què deixa veure que un dels motius pels quals els humans desenvolupen la parla és per criticar a l'altre. És més científic que això, però vaja, que ens ve a la sang la cosa d'esbudellar-nos fraternalment, tot eixamplant la base de l'absurd.

Fa unes setmanes Arnaldo Otegi, factòtum de Bildu, va proposar que les forces independentistes de Catalunya, Galícia i el País Basc s'uneixin en una sola candidatura per a les eleccions europees. Otegi plantejava de confeccionar un programa de mínims per tenir una "potencialitat política enorme a Madrid i a Europa". Em va sorprendre, per clarivent la proposta, és d'aquelles bones idees que et sap greu no haver tingut tu mateix. Això li devia passar al president Puigdemont, que va avalar ràpidament l'oferta d'Otegi, i ho va titllar de "proposta intel·ligent" perquè "pot ser disruptiva en la fórmula política sobre la qual s'ha assegut l'estat espanyol". Sumem-hi els gallecs, balears, valencians... home, faria patxoca.

Però, i sempre hi ha un però, a ERC no li acaba de fer el pes. Ja ho va dir Joan Tardà, a qui sempre se li perdona tot perquè ens cau tan bé, que les esquerres han d'anar amb les esquerres i després Déu dirà. Un bon gerro d'aigua freda. La CUP encara està buscant-se la cua mentrestant. Res a dir, Esquerra té la seva estratègia, i sobre les enquestes sembla que va bé. I el seu èxit serà el del tot el país, imagino, doncs bon viatge als guerrers que al seu poble són fidels.

Ara bé, diguem-ho clar: no sabem anar junts, sobretot perquè hi ha qui no vol. Si el PDeCAT i el món convergent, per entendre'ns, sempre vol sumar i els altres no volen, no ho podríem deixar claret ja? La gent, el votant, ja ho sabríem i no ens faríem il·lusions. S'estalviarien les crides a la unitat. Mireu, la via catalana és aquesta: anem fent i després cadascú paga la seva part de la nota, xarrups a banda. Part del desconcert del panorama polític actual prové d'aquesta falta d'estima, però sobretot de reconèixer el fet. Que sí, que hi ha aliances al Govern perquè hi ha un projecte comú, que és normal que hi hagi maneres de pensar diferents, però que hi hagi aquest al·lèrgia?

El context és el que és (presos, exiliats, embargats, 155, Parlament dividit, assetjament mediàtic...) i tot és molt complicat. Però el Govern ha de seguir governant, amb vagues i dificultats pressupostàries, i no pot defallir. Els partits que li donen suport han de fer la seva feina, amb el cicle electoral que ve a sobre. I tots hem d'entendre que tenir pressa no és ni bo ni dolent, però que el que cal segur és estar a totes i a tot arreu i sumar, sumar i sumar. Més arguments, més pes institucional, més polítiques que millorin la vida de la gent i més esperit per bastir la nació de valors reals i quotidians. L'independentisme, amb totes les seves arestes ideològiques, és sobretot un moviment democràtic. És legítim no estimar al company, però és d'idiotes no anar plegats quan cal.